

DRIE GENERATIES

In deze rubriek beantwoorden drie mensen dezelfde vraag, bekeken door de bril van hun eigen generatie. Deze week: hoe voelt het om naamgenote te zijn van de Moeder Gods?

Maria, Maria, ik hou van jou?

Voor onze Kerk is mei Maria-maand. Is dat ook een bijzondere periode voor Maria's van vlees en bloed?

„Voor zover ik weet, ben ik in mijn school, KSO Glorieux in Ronse, de enige Maria”, zegt de vijftienjarige Maria Pivovarova. „Vorig schooljaar keek een wat oudere godsdienstleerkracht me tijdens de les vaak veelbetekendend aan. Wellicht meende ze dat ik uit een uitgesproken gelovige familie kom, maar ik ben niet meer of minder gelovig dan de meeste van mijn klasgenoten.”

„Mijn ouders komen uit Rusland,” vervolgt ze, „maar ik ben geboren en getogen in Ronse. Ik kreeg wel een typisch Russische voornaam. In Rusland eindigen meisjesnamen meestal op a, vandaar dat je er in elke klas minstens één Maria vindt. Mijn moeder wilde mijn oudste zus Maria noemen, maar mijn vader wilde voor zijn eerstgeborene geen alledaagse naam en dus werd mijn oudste zus Ludmila gedoopt,

net zoals onze oma. Zo bleef de mooiste naam op mij wachten. In tegenstelling tot enkele flauwe grappenmakers in de lagere school die bijvoorbeeld wilden weten wanneer ik zou trouwen met Jozef, roept mijn naam niet meteen religieuze gevoelens bij me op.”

Over lacherige reacties kan Maria Lauwers (67) uit Oud-Turnhout meepraten. Zij werd vernoemd naar haar meter en haar broer naar zijn peter, Jozef. „Ik hoef je vast niet uit te leggen hoe dat spotters inspireerde”, zegt ze.

„Met mijn voornaam werd niet gelachen”, reageert Marie Linten (95) uit Balen. „Misschien omdat hij niet eindigt op a? Ik ben vooral blij dat ik niet mijn meters naam kreeg, Regine. Dat vind ik pas lelijk klinken.”

„Smaken verschillen”, merkt Maria Lauwers op. „Op een gegeven ogenblik besloot ik me voortaan te laten aanspreken met May. Ik vond dat mooier klinken en

zo bleven de flauwe woordspelingen achterwege. Mijn ouders bleven me echter Maria noemen. Ook voor mijn broer ben en blij ik Maria. Voor alle anderen ben ik May.”

Bijzonder aangesproken door haar heilige naamgenote voelt Maria Lauwers zich dan ook niet, hoewel de Kerk en haar rituelen deel uitmaken van haar leven. „Mijn man is lid van het

„Een Mariabeeld bij het huisvuil zetten, dat is heiligschennis”

kerkkoor. Als dat zingt, woon ik graag de misviering bij. En met Palmzondag laat ik voor elk kruisbeeld in elke kamer van ons huis een takje wijden. Zelfs een-tje voor in de auto. Mijn geloof stelt me gerust en geeft me een beschermend gevoel.”

Bij Marie Linten geen palmtakje te vinden in huis, wel vijf Maria-

beelden. „Vier daarvan zijn erfstukken”, zegt ze. „Soms denk ik dat vijf Mariabeelden wat veel van het goede is, maar wie zou ik er vandaag blij mee maken? Ze weggooien durf ik niet. Wie weet wat er dan gebeurt? Ik ga niet vaak meer naar de kerk. Tot mijn huwelijk wekelijks, nadien vooral op hoogdagen en bij begravingen. Maar een Mariabeeld bij het huisvuil zetten, dat is heiligschennis.”

Voorzichtig neemt ze haar vijfde Mariabeeld van de kast. „Zij is de mooiste, aan haar ben ik gehecht. Ik kocht haar tijdens mijn eerste reis naar Lourdes”, vertelt ze met fonkelende ogen. „Toen onze tien kinderen het huis uit waren, spoorden mijn man en ik met de parochie naar Lourdes. Op die manier waren we er toch eens tussenuit.”

De 95-jarige herinnert zich nog levendig de bijzondere sfeer aan de grot van Massabielle, het hart van het heiligdom in de Franse Pyreneeën. „Op het plein voor

de basiliek baden we samen met duizenden anderen. Na het overlijden van mijn man reisde ik nog meermaals naar Lourdes. Het was trouwens daar dat ik voor het laatst mijn paternoster uit mijn *sacoche* haalde, geloof ik.”

Ook voor de jongste Maria van het gezelschap zijn godsdienst en vakantie aan elkaar gelinkt. „In ons gezin is iedereen gedoopt en gevormd en vieren we op feestdagen eucharistie. Als we op vakantie een kerk of een kapel tegenkomen, dan bezoeken we die. Zoals zo veel toeristen. Om de schoonheid te bewonderen, tot rust te komen en een kaars te branden.”

„Mijn voornaam vind ik overigens een voordeel op vakantie. Maria is een herkenbare naam, vlot uit te spreken in heel wat talen. Ik word bijgevolg makkelijk onthouden”, lacht Maria Pivovarova. „Leuk, toch?”

Peggy DE LAET

Maria, wat zegt je naam? De toekomst zal het uitwijzen. © Luk Vanmaercke

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen? Schrijf naar **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of e-mail naar lezersbrieven@kerknet.be, met vermelding van uw naam en adres. De redactie behoudt zich het recht lezersbrieven taalkundig te bewerken en in te korten.

Medjugorje

KERK & leven, 5 APRIL 2017

Op 18 januari 2014 beëindigde een internationale onderzoekscmissie haar werkzaamheden. De resultaten werden overgemaakt aan de Congregatie voor de Geloofsleer, die op haar beurt een voorstel overmaakte aan de paus. Uiteindelijk is het dan aan de paus om autonoom te beslissen over de al dan niet erkenning van de Mariaverschijningen in Medjugorje. Die beslissing is tot op de dag van vandaag nog altijd niet gevallen.

De bisschoppenconferentie van Bosnië-Herzegovina stelde in 1991 dat het niet mogelijk is om vast te stellen of de Mariaverschijningen van bovennatuurlijke aard zijn. Zal de paus dat oude standpunt uit 1991 bevestigen, of zal hij Medjugorje erkennen als heiligdom dat bedevaarten mag organiseren? Het is nog altijd afwachten. Intussen blijft het godsvolk naar Medjugorje komen.

Theoloog Joris Geldhof stelt dat een belangrijk criterium voor erkenning de vraag is of er zich evangeliseringskansen aanbieden. Als daar te veel twijfel over bestaat, zegt Geldhof, is het uitblijven van een officiële erkenning van het Vaticaan al bij al misschien geen slechte zaak.

Waarom bestaat daar in Lourdes geen twijfel over en in Medjugorje wel? Welke maatstaven worden daarbij gehanteerd? Misschien had het antwoord daarop het artikel van Geldhof duidelijker en concreter gemaakt.

Jules ALBRECHTS, Oud-Heverlee

Benedictus XVI

KERK & leven, 12 APRIL 2017

Met enige verwondering lees ik in **KERK & leven**: „Zonder overdrijven kunnen we stellen dat Joseph Ratzinger de meest invloedrijke theoloog is van de afgelopen halve eeuw.”

Als hedendaagse theologe ken ik diverse theologen die meer

invloed hadden. Ik denk aan Hans Küng, aan Edward Schillebeeckx en anderen. Theologen die veel meer publiceerden en die het aandurfden de essentiële waarden van ons christen-zijn, van de persoon Jezus en zijn boodschap, te herschrijven vanuit de visie van het Tweede Vaticaans Concilie.

Of de vele degelijke geschriften van de theologen van de bevrijding, zoals Jon Sobrino en Ignacio Ellacuría, die het aandurfden vanuit de roep van een verknecht volk in Latijns-Amerika een theologie op te bouwen van een God van de armen, onderdrukten en uitgestoten. Mensen dus voor wie ook Jezus opkwam in zijn tijd en voor wie Hij werd vermoord.

Ik denk ook aan theologen, mannen en vrouwen, die een verrijkende hedendaagse theologie schrijven vanuit ervaringen van racisme, seksisme, geweld en ecosysteemvernietiging.

Maria VAN DOREN, Heverlee

Mijn Stannah Siena, aangepast aan mijn behoeften

Documentatie en gratis prijsofferte op 0800 95 950

info@stannah.be www.stannah.be

Naam + Voornaam .....
 Adres .....
 Postcode ..... Tel : .....
 Stad ..... E-mail .....

Stannah sprl
Poverstraat 208, 1731 Relegem

Stannah